

"Η λύπη ομορφαίνει επειδή της μοιάζουμε".
Οδυσσέας Ελύτης, από τη "Μαρία Νεφέλη"

ΜΕΡΟΣ Α'

Σήμερα διαβάσετε την επετειακή έκδοσή μας, μεγάλη σε όγκο (172 σελίδες), σε ποιότητα και καλαισθησία, μια σπουδαία έκδοση από αυτές που σάς έχει συνηθίσει "Ο Κόσμος" από την πρώτη μέρα που κυκλοφόρησε πριν 29 χρόνια. Επειδή αυτή η στήλη πλησιάζει τα 22 χρόνια ζωής, αλλά και γιατί πιστεύω ότι είναι πολύ κοντά πια η αποχώρησή μου, αφού όλα τα καλά έχουν ένα τέλος, σήμερα θ' αρχίσω ένα "ταξιδιωτικό" ως πούμε της μεγάλης διαδρομής μου με μια σειρά άρθρων από τις προσωπικές εμπειρίες. Στόχος είναι να δώσω έμφαση και στο άγνωστο για σάς παρασκήνιο γύρω από την εξέλιξη του "Κόσμου" που είναι σήμερα πολύ διαφορετικός από ό,τι το 1989.

Ο δρόμος του "Κόσμου" δεν ήταν σπαρμένος με ροδοπέταλα και μερικές φορές βρέθηκε ξυπόλητος στ' αγκάθια, άλλες φορές κόντεψε να βουλιάξει περνώντας από τα φημισμένα σάραντα κύματα, αλλά επέζησε και θα ζήσει επειδή το αξίζει, επειδή το δικαιούται σαν η εφημερίδα που γράφει την αλήθεια, που δεν συκοφαντεί, που δεν καταδιώκει, που δεν σπιλώνει υπολήψεις. Όταν ασκεί κριτική και όταν εγκωμιάζει το κάνει τεκμηριωμένα, επειδή σέβεται τον αναγνώστη και τη νοημοσύνη του.

Στο διάστημα των 22 χρόνων έζησα πολλές καλές στιγμές και λίγες πολύ άσχημες. Αναμφίβολα, χρυσή στιγμή για τον "Κόσμο" ήταν η συμφιλίωσή του με την Κοινότητα ύστερα από μια μεγάλη περίοδο σκληρών αντιπαραθέσεων, μια επιτυχία με ευεργετικά αποτελέσματα τόσο για την Κοινότητα, όσο και για την εφημερίδα μας που ανέλαβε ιστορικό ρόλο στην καταγραφή της ιστορίας ολόκληρης της παροικίας. Όπως χρυσή στιγμή ήταν και η συμφιλίωση της Αρχιεπισκοπής με την Κοινότητα, επειδή δικαιώθηκαν οι αγώνες μας 21 χρόνων για τον σκοπό αυτό. Ανάμεσα στις καλύτερες στιγμές θ' ανέφερα τη δημοσιογραφική επιτυχία το 2000 με συνεχή δημοσιεύματα στον "Κόσμο" με την ευκαιρία των Ολυμπιακών Αγώνων στο Σίδνεϊ για το σχέδιο στη μια πλευρά των Ολυμπιακών μεταλλίων. Τα άρθρα μας αναστάτωσαν την Οργανωτική Επιτροπή και μάς εκλιπαρούσαν καθημερινά να σταματήσουμε τις διαμαρτυρίες για την απαράδεκτη απεικόνιση του Κολοσσαίου στα μετάλλια. Η εκστρατεία μου άρχισε μ' ένα τηλεφώνημα της καθηγήτριας, Μαρίας Λώμη, που εντόπισε την απεικόνιση του ποτισμένου με αίμα αθλών Κολοσσαίου στα Ολυμπιακά μετάλλια και ασφαλώς συνέβαλε με άρθρα του στον αγγλόφωνο Τύπο, ο Δρ Γιώργος Καναράκης.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και...

μη

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 29 ΧΡΟΝΙΑ
ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ

Ενας άλλος "Κόσμος" πάντα ο καλύτερος!

ΣΤΗΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΣΤΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ,
ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ

Συνέπεια των διαμαρτυριών μας ήταν ν' αλλάξει το σχέδιο στα μετάλλια για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας. Η αρθρογραφία στον "Κόσμο" για τα Ολυμπιακά μετάλλια έφτασε σε κάθε γωνιά της γης και έδωσα συνεντεύξεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς στο εξωτερικό για να εξηγήσω τις αντιρρήσεις μου, εκτός από την... Ελλάδα! Κανένα ενδιαφέρον από τις διπλωματικές αρχές μας στην Αυστραλία, ούτε από την πατρίδα. Μόνο ένας ακόλουθος Τύπου είχε το θράσος να μου ζητήσει να υποβάλω... αίτηση για κάποια βραβεία που δίνονταν τότε σε δημοσιογράφους της Διασποράς. Φυσικά, αρνήθηκα και βραβεύτηκαν οι... κηδεείς και τα μνημόσυνα.

Ανάμεσα στις μεγάλες στιγμές της σταδιοδρομίας μου ήταν η συνέντευξη που αφορούσε μια μακρά συνομιλία με τον Αρχιεπίσκοπο, κ. Στυλιανό, για την ποίηση επειδή τού είχα πεί ότι "η ποίηση με τρομάζει". Σημαντική και η συνομιλία μου με τον φιλόσοφο, Κορνήλιο Καστοριάδη, την ημέρα ακριβώς που κατέρρευσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός και με την βοήθεια του Δρ Βρασίδα Καραλή αναδημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Διαβάζω" στην Αθήνα, αλλά και με δεκάδες άλλους επώνυμους, όπως τον πρώην πρωθυπουργό Πολ Κίτινγκ, τον Κώστα Καζάκο, τον Κωστή Μοσκόφ, τον Δημήτρη Αβραμόπουλο, δεκάδες δημάρχους, πολιτικούς, διανοούμενους, καλλιτέχνες, επιστήμονες, παράγοντες κλπ. από την Αυστραλία και Ελλάδα.

Η χειρότερη στιγμή στον "Κόσμο" ήταν η απεργία μου, όταν η διεύθυνση προσπάθησε να με

λογοκρίνει σε μια διαφωνία μου με παροικιακό φορέα και έφυγα αρνούμενος να υποχωρήσω σε μια περίοδο που είχα ανάγκη κάθε δολάριο. Προς τιμήν του, ο τότε ιδιοκτήτης τού "Κόσμου", Τάκης Γκόγκος, έδωσε εντολή να πληρώνομαι όσο διαρκέσει η απεργία μου, αλλά δεν δεχόμουν τον μισθό. Τελικά, και ενώ βρισκόμουν στα πρόθυρα ακόμη μιας νευρικής κρίσης από τις πιέσεις που δεχόμουν, ο Γιώργος Μεσσάρης, σε συνεννόηση με τον Τάκη Γκόγκο, με κάλεσε να επιστρέψω χωρίς όρους. Γι' αυτό αντέδρασα άγρια στις προσπάθειες κάποιων να λογοκρίνουν εμένα ή την Δέσποινα Μπαχά. Μόνο στον "Κόσμο" έχει εδραιωθεί η ελευθεροτυπία και είμαι υπερήφανος γι' αυτό, αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...

Το 1989 ήταν μια πολύ δύσκολη χρονιά για μένα ύστερα από οικονομική καταστροφή με συνέπεια μια κρίση βαθείας κατάθλιψης (γι' αυτό ο τύπος έγραψε "άστε τον τρελό στην τρέλα του" για να υπερασπιστεί το θνησιγενές ΣΑΕ) και η πρόταση τού τότε διευθυντή - αρχισυντάκτη, Γιώργου Μεσσάρη, να εργαστώ στον "Κόσμο" ήταν πραγματικά μια ακτίδα ελπίδας για ένα μέλλον που μέχρι τότε ήταν αβέβαιο. Όταν άρχισα καθήκοντα στην εφημερίδα μας τον Οκτώβριο τού '89 σαν δαχτυλογράφος, ασφαλώς δεν μπορούσα να προβλέψω τις εξελίξεις και πως θα την υπηρετούσα 22 ολόκληρα χρόνια. Βασικά, για μένα ήταν ένα πισωγύρισμα είκοσι χρόνων στο 1969 όταν άρχισα τη σταδιοδρομία μου στον παροικιακό Τύπο σαν λινοτύπης, όμως, ο Μεσσάρης είχε

άλλα σχέδια και όταν ένα πρωί μου ζήτησε να γράφω άρθρα, έπεσα από τα σύννεφα. Φυσικά, αρνήθηκα γιατί ποτέ, ούτε και τώρα άλλωστε, θεώρησα τον εαυτό μου "δημοσιογράφο" με τη σωστή έννοια της λέξης γιατί πρώτ' απ' όλα δεν έχω την απαιτούμενη παιδεία, ούτε γνωρίζω τέλεια τη γλώσσα μας, αλλά ο Μεσσάρης ήταν ανένδοτος και επειδή εκτός από προϊστάμενός μου τότε είναι αδελφικός φίλος, ήρθαμε σε συμβιβασμό να γράψω δοκιμαστικά ένα άρθρο. Το πρώτο άρθρο αφορούσε στο πρόβλημα μου με την κατάθλιψη και ο Μεσσάρης ήταν απόλυτα ικανοποιημένος. 'Βάπτισε' αυτή τη στήλη "Κόσμια και μη" και για να με προστατεύσει, επί δύο - τρεις μήνες διάβαζε τα κείμενά μου πριν δημοσιευτούν κυρίως για συντακτικά λάθη. Θεωρώ επειδή τα άρθρα και σχόλια μου εκφράζουν τον μέσο έλληνα μετανάστη, της η πείρα που απέκτησα δαχτυλογραφώντας τα κείμενα των καλύτερων δημοσιογράφων τού παροικιακού Τύπου, της τα γονίδια από τον πατέρα μου που κι' αυτός έγραφε, τα άρθρα άρεσαν στους αναγνώστες και δικαιώθηκε ο Μεσσάρης.

Πάντως, την καλύτερη εκτίμηση της δουλειάς μου έκανε ο Δρ Γιώργος Καναράκης από την αρχή, όταν σ' ένα συνέδριο Ελληνοιστών με κάλεσε κοντά του, μου συστήθηκε και μου έδωσε συγχαρητήρια, αλλά όταν τού είπα ότι γνωρίζω τις ελλείψεις μου και δεν είμαι όσο καλός πιστεύει, μού απάντησε:

"Ασφαλώς δεν πρόκειται να κερδίσεις βραβεία δημοσιογραφίας, αλλά είσαι έντιμος και γράφεις από την καρδιά. Αυτό είναι πολύ σημαντικό."

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
την προσεχή Τετάρτη.

Καλό!

Ένας μαθητής ρωτάει τον δάσκαλο:

- Κύριε, αφού η γη περιστρέφεται, πώς δεν πέφτουν οι άνθρωποι όταν γυρίζει ανάποδα;
- Τους κρατάει ο νόμος της βαρύτητας, εξηγεί ο δάσκαλος.
- Και πριν ψηφιστεί αυτός ο νόμος γιατί δεν πέφτανε;

Ακόμη ένα:

Ένα αγοράκι ρωτά την μητέρα του: "Γιατί μαμά τα νυφικά είναι πάντα λευκά;"

"Επειδή η νύφη θέλει να δείξει την αγνότητά της σε συγγενείς και φίλους", απαντά η μητέρα.

Το παιδί ευχαριστεί την μητέρα και πηγαίνει στον πατέρα για να κάνει την ίδια ερώτηση:

"Γιατί μπαμπά τα νυφικά είναι πάντα λευκά;"

Αιφνιδιασμένος ο πατέρας από την ερώτηση τού παιδιού του απαντά: "Αγόρι μου, οι οικιακές συσκευές είναι πάντα λευκές!"